

ἤκουσεν αὐτὸν ἀπειράκις ἀνελίσσοντα μετὰ εὐ-
χερίας ἀπιστεῦτου ἅπαντα τὰ μυστήρια τῆς
διπλωματίας των ; Ἐπίσης τίς δὲν ἔτυχε ν' ἀ-
κούσῃ τὰς δι' ἀριστοφανείων βωμολογιῶν ἠρτυ-
μένας ἐκεῖνας εὐτραπελίας ἐτέρου τινός, Δαν-
τῶνος ἔχοντος φωνὴν, καὶ τίς, ὅσφ σῶφρων, ὅσφ
αἰδήμων καὶ ἂν ἦτο ἡδυνήθη ποτὲ νὰ μὴ γε-
λάσῃ ἀκούων τὰς πρωτοτύπους ἐκεῖνας βουλίας
συμπεφυρμένας μάλιστα, κατὰ παράδοξον τινα
σκευασίαν, καὶ δι' ἀφθόνων ὀμηρικῶν ἐπῶν, τὰ
ὅποια ὁ ῥήτωρ εἶχεν ἐναποταμιεύσει ἀφθονα ἐν
τῇ μνήμῃ του ; Εἶ τις ἄπαξ μόνον εἰσῆλθεν ἐν
τῷ καφενεῖῳ ἐκείνῳ, βεβαίως θὰ ἐγένετο μάρ-
τυς τῶν διηγεῶν καὶ ἀτελευτήτων φιλονεικιῶν
περὶ τῆς ἐν Εὐρώπῃ ὑπεροχῆς τῶν Γάλλων ἐν
παντὶ τῷ ἐπιστητῷ, ἐτέρου τακτικοῦ θαυμῶνος,
ὑψηλὸν ἔχοντος τὸ ἀνάστημα, ἀενάως δὲ ἐρί-
ζοντος καὶ οὐδέποτε ὁμολογοῦντος τὴν ἥτταν
του, ὡς οὐδ' αὐτὴν τὴν ἡλικίαν του. Οἱ πρω-
τότυποι οὗτοι χαρακτῆρες εἶχον μορφωθῆ ἐντὸς
τοῦ καφενεῖου ἐκείνου καὶ ἐδίδον ἰδίαν καὶ ἰ-
σχυρὰν φυσιογνωμίαν εἰς αὐτό. Ἄλλὰ τοιαῦτα
καταστήματα δύνανται νὰ ἐπιδείξωσι πλειότε-
ραν πολυτέλειαν καὶ νὰ γίνωσιν ἀληθῆς κόσμος
τῆς πρωτεύουσας καὶ ἀνετος διατριβῆ τῶν κα-
τοίκων τῆς, ἀλλ' οὐδὲν αὐτῶν δύναται ποτε νὰ
ἰσοφαρίσῃ ὡς πρὸς τὸν ἰθαγενῆ χρωματισμὸν καὶ
τὴν ἐπὶ τῆς γοινηῆς γνώμης ἐπιρροὴν τοῦ καφε-
νεῖου τῆς Ὠραίας Ἑλλάδος.

Σήμερον διὰ τῆς προσθήκης πολλῶν καὶ με-
γαλοπρεπῶν οἰκοδομῶν τὸ κέντρον τῆς πόλεως
μετετοπίσθη, ἐπομένως καὶ ἡ ζωὴ αὐτῆς συνε-
κεντρώθη ἢ κατεμερίσθη μᾶλλον περὶ ἄλλα μέ-
ρη, τὸ δὲ καφενεῖον τῆς Ὠραίας Ἑλλάδος εἶ-
χεν ἀπὸ τινος χρόνου ἀπολέσει πολλὴ τῆς ἀρχαίας
δόξης του, καὶ τῶν ἀφθόνων εἰσπράξεων, διὸ καὶ
τὸ τέλος αὐτοῦ εἶχεν ἀπὸ πολλοῦ σημάνει. Ἡ
ἀρχαία του φήμη ἐτήρει αὐτὸ ἐν τῷ κόσμῳ, ἐ-
φαίνετο δὲ τοῖς πᾶσι ἀνόσιόν τι καὶ βέβηλον ἢ
ἐξαφάνισις αὐτοῦ. Ἀλλὰ τὸ συμφέρον τοῦ ἰδιο-
κτῆτου δὲν ἐσεβάσθη τὰ δικαιώματα τῶν πο-
λυχρονίων θαμῶνων του, οὔτε τὰς προλήψεις
τοῦ κοινοῦ. Σήμερον δὲ ὁ διαβαίνων ἀπὸ τῆς
διασταυρώσεως τῶν ὁδῶν Ἐρμοῦ καὶ Αἰόλου μά-
την θ' ἀναζητήσῃ νὰ ἴδῃ τὸ καφενεῖον ἐκεῖνο, τὸ
ὅποιον ἀπὸ τῆς ἐλεύσεως τῆς βασιλείας μέχρι
τῆς προχθῆς ἐπληροῦτο θαμῶνων πάσης τάξεως
καὶ ἡλικίας θορυβούντων καὶ τυρβαζόντων περὶ
τὰ πολιτικά τῆς ἡμέρας ζητήματα, ἢ περὶ ἄλλα
κενὰ ἀδολεσχοῦντων.¹

ΓΡΑΜΜΑΤΟΣΗΜΟΝ ΔΗΛΗΤΗΡΙΑΣΘΕΝ

Παρὰ τὰ βελγικὰ μεθόρια νεᾶνις μέλλουσα νὰ
ὑπανδρευθῆ ἔλαβεν ἐπιστολὴν παλαιοῦ τινος
μνηστῆρος, ἱκετεύοντος αὐτὴν νὰ μὴ τὸν ἀπαρ-
νηθῆ καὶ νὰ τῷ γράψῃ παρευθὺς τὴν ἀπόφασίν

1. Παλιγγενεσία.

τῆς. Πρὸς πλείονα δὲ εὐκολίαν καὶ ταχύτητα ἐ-
νέκλεισεν ἐν τῇ ἐπιστολῇ καὶ τὸ ἀναγκαῖον εἰς
τὴν ἀπόκρισιν γραμματόσημον.

Ἡ νεᾶνις γράψασα τὴν ἀπόκρισιν ὕγρανε τὸ
γραμματόσημον διὰ τοῦ ἄκρου τῆς γλώσσης,
ἀλλὰ παραχρῆμα ἠσθάνθη πόνον δεινόν, ἢ τῆς
γλώσσης μεμβράνα ἐφλογώθη, οἱ μῦς ἐχαλαρώ-
θησαν, αἱ σιαγόνες διεστάλησαν, τέλος ἢ γλώσσα
ἐξῆλθεν ἐκ τοῦ κοίλου τοῦ στόματος καὶ ἐκρε-
μάσθη ἔξω ἔχουσα μῆκος 35¹ |₂ δακτύλων.

Παραχρῆμα ὁ γράψας τὴν ἐπιστολὴν μνηστῆρ
συνελήφθη. Ἐπιμένει δὲ λέγων ὅτι οὐδεμίαν βλα-
πτικὴν οὐσίαν ἔθηκεν ἐντὸς τῆς κόλλας τοῦ
γραμματοσήμου, ἀλλὰ μόνον ἔβρεξε τὸ ἄκρον
αὐτοῦ δι' ὀλίγου σιέλου.

**

Γνώμαι καὶ σκέψεις ἠθικαὶ τοῦ δουκὸς

ΔΕ-ΛΑ-ΡΟΣΦΟΥΚΩ

[Μετάφρασις Γ. Ζωχιού.]

237.

Ὁ ἀγαθός, ὁ μὴ δυνάμενος νὰ πράξῃ τὸ κα-
λόν, εἶναι ἐπαίνων ἀνάξιος. Πᾶσα δὲ ἄλλη ἀγα-
θωσύνη, ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ, οὐδὲν ἄλλο εἶναι, εἰμὴ
νωθρότης, ἢ θελήσεως ἀσθένεια.

238.

Ἦττον κινδυνεύει τις τοὺς πολλοὺς κακο-
ποιῶν, ἢ μεγάλας προσφέρων αὐτοῖς εὐργεσίας.

239.

Οὐδὲν κολακεύει τοσοῦτον τοῦ ἀνθρώπου τὴν
ὑπερφάνειαν, ὅσον ἢ πρὸς αὐτὸν πίστις τῶν
μεγιστάνων, διότι ἐκλαμβάνει αὐτὴν ὡς ἀπό-
δειξιν τῶν προτερημάτων αὐτοῦ, ἐν ᾧ, ὡς ἐπὶ
τὸ πολὺ, ἐμπιστεύονται εἰς αὐτὸν ἐκ ματαιό-
τητος, ἢ διότι δὲν δύνανται νὰ τηρήσωσι τι μυ-
στικόν.

240.

Ἡ χάρις, ἢ κάλλους ἄμοιρος, συμμετρία τις
εἶναι ἀόριστος καὶ ἀῤῥητος ἄρμονία τῶν χαρα-
κτῆρων τοῦ προσώπου, τῆς χροιᾶς αὐτοῦ καὶ
τῆς εὐπρεπείας τῆς ὅλης μορφῆς.

241.

Τὸ θρύπτεσθαι εἶναι τοῦ γυναικείου ἤθους ἢ
βάσις. Δὲν θρύπτονται ὅμως ὅλαι αἱ γυναῖκες,
διότι τινὰς ἐξ αὐτῶν συνέχει τοῦ φόβου ἢ τοῦ
λογικοῦ ὁ χαλινός.

ΔΑΝΕΙΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ἵπνρέτης φέρων τὰ φαγητὰ εἰς τὴν τράπε-
ζαν ἐφύσα ἐπανελημμένως ἕκαστον πινάκιον
πρὶν ἢ τὸ προσφέρειν, προσπαθὼν νὰ ἀποβάλλῃ ψι-
χία τινὰ τίς οἶδε πῶς ἀπομείναντα ἐν τῷ πι-
νακίῳ.

Τοῦτο ἰδὼν τις τῶν συνδαιτυμόνων καὶ ἀγα-
νακτῆσας, εἶπεν εἰς αὐτόν·

«Μά, φίλε μου, δὲν εἶνε πρέπον αὐτὸ τὸ δ-
ποῖον κάμνεις.» Ὅταν τις φουσᾷ τὸ πινάκιον, συμ-